

[Aage Fogh.]

lige så mange tusinder, som den anden kasse tæller enere — det er vist ikke meget galt, at tallet udgør en promise i øjeblikket — havde råd til at have en sådan lille kasse ved siden af. De, der vil tiltræde den, gør det altså af kristelige grunde — jeg vil forresten gerne spørge forslagsstillerne, om folk, der tiltræder af andre grunde, ikke også kan blive medlemmer; skal der aflægges bekendelse for at være med i den kasse, eller kan enhver, der melder sig, blive optaget? Men det kan man måske få nærmere oplysning om i udvalget.

Jeg vil samle mine udtalelser i det spørgsmål til den højtærede socialminister, om det ikke alligevel ville være rigtigt at prøve på at finde en udvej for, at denne lille separate gruppe kunne anerkendes. Jeg tror ikke på, at denne kasse ville få nogen videre udbredelse, jeg tror ikke, at det system, der er opbygget med fagkasserne, kan sprænges af en sådan omfattende landskasse, jeg tror heller ikke, det vil være ønskeligt; men når det altså nu har vist sig, at der findes nogle hundrede, måske nogle få tusinde, der af kristelige grunde ikke ønsker at være med i de almindelige arbejdsløsheds-kasser, vil jeg gerne henstille, at vi i udvalget med stor grundighed prøver på at undersøge mulighederne for, at de kan blive anerkendt og få den samme understøttelse, som gives til andre.

Alfred Jensen: Jeg vil allerførst takke ministeren, fordi han har fremsat lovforslaget om ændringer i arbejdsløshedsloven. Min taknemlighed skyldes hovedsagelig, at vi derved opnår mulighed for at få vort lovforslag om julehjælpen behandlet inden jul. Jeg kan ikke som andre ærede ordførere i denne sag love ikke at komme ind på problemerne og blot henvise til det, jeg sagde ved behandlingen af et lignende lovforslag i april måned i fjor. Jeg kan det ikke, fordi situationen efter min opfattelse ikke er den samme, som den var i april 1948.

Det ærede medlem hr. Sønderup henviste til statsministrens tale i søndags, da han spæde ondt vejr og sagde, at det blæste om hjørnet. Ja, det blæser om hjørnet, det har det gjort længe, og den blæst gennemisner adskillige medborgere i vort land, nemlig dem, der lider under arbejdsløshed. De arbejdsløses tal er i dag betydeligt større, end det var i 1948, og de forhold, hvorunder de lever, er ikke mindst på grund af prisstigningerne af en sådan beskaffenhed, at de arbejdsløse er langt, langt ringere stillet, og derfor overrasker det egentlig mig, at

den højtærede socialminister møder med det lovforslag, som vi allerede een gang har behandlet, og som efter min opfattelse ikke engang var tilstrækkeligt, da det i sin tid blev fremsat.

Det lød meget mærkeligt, da det ærede medlem hr. Sønderup ved omtalen af den periode, der ville komme, sagde, at man hellere måtte tage om nældens rod. Hvad vil det sige, at man hellere må tage om nældens rod? Var det nedskæringstøner? Skal de, der går ledige, have mindre? Er det ærede medlem hr. Sønderup ikke opmærksom på, at ledighedstallet i år ligger mellem 50 og 100 pct. over ledighedstallet i fjor? Er det ærede medlem ikke klar over, at det ikke er nogen tilfældighed, men at det simpelthen skyldes den politik, der føres her i landet, som tager sigte på at opretholde et samfundssystem, hvor man *skal* have ledighed? Ja, man regner ligefrem i nationalbudgettet med en ledighed af helårsbeskæftigede på mellem 74 000 og 94 000. Ja, men hvordan vil det ærede medlem klare det? Hvad betyder det, når han taler om at tage om nældens rod? Vil det ærede medlem imødekomme ønskerne fra de arbejdsløse om beskæftigelse, eller vil han bare skære understøttelsen ned og så regne med, at man kan tvinge de arbejdsløse bort fra kontrolstederne og stryge udgifterne til en del af de arbejdsløse gennem arbejdsløsheds-kasserne? Er det det, der er meningen? Ja, man fik unægtelig ikke noget klart indtryk af, hvad det ærede medlem ville, men vi ved, hvordan stillingen er blandt de arbejdsløse, og de, der har en smule hjerte i livet, må da forstå, at de ønsker, som fremkommer fra de arbejdsløse, først og fremmest om beskæftigelse, er ønsker, man ikke sådan uden videre kan feje af bordet med udtalelser om at tage om nældens rod.

Der er ikke mindst i tiden omkring besættelsens afslutning, altså krigens afslutning, stillet store og omfattende foranstaltninger i udsigt, foranstaltninger, der skulle umuliggøre arbejdsløshed, men i stedet for har vi set, hvordan man undlader at gøre noget, lader arbejdsløsheden brede sig, indregistrerer den og er faktisk ligeglad med, hvad der sker. Ja, jeg overser ikke, at regeringen nedsætter en kommission til at behandle problemerne, ej heller at det ærede medlem hr. Fibiger taler om, at der kan foretages en vis omskoling. Ja, men ændrer det noget ved selve ledighedstallet, om det er en murer eller en arbejdsmand, der går arbejdsløs? Nej, det afgørende er spørgsmålet om at skaffe øgede beskæftigelsesmuligheder; dem har man lovet at skaffe, ved at vi førte Mar-